

POSTED BY WORLD BEYOND WAR, WORLDBEYONDWAR.ORG

BARIŞ KÜLTÜRÜ, ASKERİ YÖNETİMİN KALDIRILMASI, EĞİTİM, FAYDALAR
EFSANESİ

İnsani Müdahalenin Sonu mu? Tarihçi David Gibbs ve Michael Chertoff ile Oxford Birliğinde Bir Tartışma

David N. Gibbs tarafından, Temmuz 20, 2019
itibaren [Tarihçe Haber Ağı](#)

İnsani müdahale meselesi, Soğuk Savaş sonrası dönemde kalan siyasi soldan birini üzdü. Ruanda, Bosna-Hersek, Kosova, Darfur, Libya ve Suriye'deki hafif kitlesel şiddet olaylarında birçok solcu, geleneksel olarak militarizme karşı muhalefetlerini bıraktı ve ABD ve müttefikleri tarafından bu krizleri hafifletmek için sağlam askeri müdahalede bulunmalarını savundu. Eleştirmenler, müdahalenin çözmesi gereken krizleri daha da kötüleştireceğine cevaben savundu. Bu konular son zamanlarda Mart 4, 2019 Mart'ta Oxford Üniversitesi'ndeki Oxford Union Society'de tartışıldı. Katılımcılar, George W. Bush'un başkanlığı sırasındaki eski İç Güvenlik Bakanı ve ABD Vatandaşlık Yasası'nın yazarı olan Michael Chertoff'a, insani müdahalenin nitelikli bir savunmasını sunan; ve ben pratiğe karşı savundum.

Geçtiğimiz yıllarda bu konuyu tartıştığımda, müdahaleciliğin savunuculuğunu karakterize eden neredeyse dindar bir gayret duygusuyla çarpıldım. Standart bir kaçınma "Bir şeyler yapmalıyız!" Oldu. Eleştirileri önerenler - kendim de dahil olmak üzere - ahlaki sapkınlıklar olarak seçildi. Bununla birlikte, aşağıda not aldığım müdahaleciliğin tekrarlanan başarısızlıkları çoktan paramparça olmuş ve tonu hafifletmeye hizmet etmiştir. Oxford tartışması sırasında, duygusallıkta dikkat çekici bir eksiklik olduğuna dikkat çektim. Bazıları hala insani müdahaleyi savunurken, argümanlarının geçmişte çok dikkat çekici olan haçlı tondan yoksun olduğunu algılayan olaydan uzak durdum. Halkın müdahaleciliğe desteğinin erimeye başladığını hissediyorum.

Bundan sonra, kendisinin ve Sayın Chertoff'un tam ifadelerinin yazılı bir transkriptinin yanı sıra, moderatör ve izleyicinin bir üyesi tarafından sorulan sorulara verdiğimiz yanıtlar da yer almaktadır. Kısıtlama nedenleri nedeniyle, seyirci sorularının çoğunun yanı sıra yanıtları da ihmal ettim. İlgilenen okuyucular, Oxford Union'ın tam tartışmasını bulabilirler. [Youtube sitesi](#).

Daniel Wilkinson, Oxford Birliği Başkanı

Öyleyse beyler, hareket: “Bu ev insani müdahalenin şartlar bakımından bir çelişki olduğuna inanıyor.” Ve Profesör Gibbs, hazır olduğunuzda on dakikalık açılış tartışmanız başlayabilir.

Profesör David Gibbs

Teşekkür ederim. Eh, insani müdahaleye baktığında, gerçekte ne olduğunu ve özellikle de 2000'tan bu yana geçen üç büyük müdahalenin kaydına bakmak zorunda olduğunu düşünüyorum: 2003'un Irak'a müdahalesi, 2001'un Afganistan'a müdahalesi ve Libya 2011'in müdahalesi. Ve bunların üçünün de ortak noktası, üçünün de en azından kısmen insani gerekçelerle haklı gösterilmesidir. Demek istediğim, ilk iki kısmen, üçüncü neredeyse yalnızca insani gerekçelerle haklı görüldü. Ve her üç insani felaket üretti. Bu gerçekten çok açık, bu müdahalelerin hiç iyi gitmediğini gazete okuyan herkes için düşünüyorum. Ve insani müdahalenin daha geniş olanı değerlendirilirken, insanın ilk önce hoş olmayan bu temel gerçeklere bakması gerekir. İnsani müdahalenin tüm kavramının bu deneyimler tarafından tamamen itibarsızlaştırılmamasının birçok yönden benim için çok şaşırtıcı olduğunu ekleyeyim, ama değil.

Özellikle Suriye de dahil olmak üzere diğer müdahaleler için hala çağrılarımız var. Ayrıca, Kuzey Kore'de sık sık müdahale edilen rejim değişikliği çağrısı var. Kuzey Kore ile gelecekte neler olacağını gerçekten bilmiyorum. Fakat Birleşik Devletler Kuzey Kore'de rejim değişikliği gerçekleştiriyorsa, iki tahminde bulunacağım: Birincisi, neredeyse hiç olmazsa kısmen en azından Kuzey Kore halkını çok aldatici bir diktatörden kurtarmak için tasarlanmış bir insani müdahale olarak haklı çıkacak; ikincisi, 1945'ten bu yana muhtemelen en büyük insani felaketi üretecek. Sorulardan biri: Neden hatalarımızdan ders almıyoruz?

Bu üç önceki müdahaledeki başarısızlıkların ölçeği oldukça etkileyici bir şekilde. Irak ile ilgili olarak, belki de en iyi belgelenmiş başarısızlık olduğunu söyleyebilirim. 2006'a sahibiz *Neşter* ders çalışma. Epidemiyolojik olarak Irak'taki o zamanki 560,000 aşırı ölümleri tahmin edilen aşırı ölümlere bakıyorlar. (1) Bu, 2006'te yayınlandı. Yani, muhtemelen şu ana kadar çok daha yüksek. Çoğunlukla bununla aynı olan başka tahminler de oldu. Ve bu problemler bir şey. Tabii ki Saddam Hüseyin'in altındaki işler Taliban'ın olduğu gibi Muammer Kaddafi'nin olduğu gibi, şu anda Kuzey Kore'de Kim Jong Un'un olduğu gibi tartışılmaz. Ve böylece, bu üç figürü birer birer ele geçirdik ve iktidardan çıkardık (veya Taliban'la söylemeliyim ki, bu daha büyük bir rejimdi, Molla Ömer'in daha büyük bir rejime öncülük etmesiyle) ve işler derhal daha da kötüye gitti. Politika yapımcıların işlerin daha da kötüye gidebileceği görülmedi, ama oldu.

Kayda değer bir diğer etki de söyleyeceğim şey, bölgelerin bir tür istikrarsızlaşması. Bu, özellikle Kuzey Afrika'nın büyük bir kısmını dengesizleştiren ve doğrudan Libya'nın dengesizleşmesine atfedilebilecek olan 2013'te Mali'de ikincil bir iç savaşı tetikleyen Libya'da da dikkat çekicidir. Bu, Fransa'nın bu kez temelde o ülkede ortaya çıkan istikrarsızlıkla mücadele etmesi için ikincil bir müdahaleyi gerektirdi ve yine en azından kısmen insani gerekçelerle haklı çıktı.

Kuşkusuz, insani müdahalenin etkileri anlamında söylenebilecek şeylerden biri, müdahaleye ilişkin kazanılmış bir ilginiz varsa ve bu aradığınız bir şeyse, bu mükemmel

bir fikirdir, çünkü sadece vermeye devam eden bir hediyedir. Bölgeleri istikrarsızlaştırmaya, yeni insani krizler üretmeye ve böylece yeni müdahaleleri haklı kılmaya devam ediyor. Bu kesinlikle Libya ve sonra Mali durumunda oldu. Şimdi eğer insani etki ile ilgileniyorsanız, durum çok da iyi görünmüyor. Hiç de olumlu görünmüyor.

Buradaki en çarpıcı şey, güvenilirlik kaybının olmaması. Bu üç müdahaleye karşı çıkmaya yardım eden insanların - ve bununla sadece politika yapımcıları değil, kendim gibi akademisyenleri ve aydınları da kastediyorum. Ben kendim için tartışmadım ama meslektaşlarımla çoğu yaptı. Ve bu müdahaleleri tartışırken yanlış bir şey yaptıklarının hiçbir pişmanlık veya onay ifadesi olmaması benim için oldukça dikkat çekicidir. Hatalarımızdan ders almak ve gelecekte yapılacak müdahalelerden kaçınmak için çaba sarf edilmiyor. Geçmişteki hatalardan bir şeyler öğrenemediğimizde, bu konuyla ilgili tartışmanın karakteriyle ilgili çok işlevsiz bir şey var.

İnsancıl müdahale konusundaki ikinci sorun, bazılarının “kirli eller” sorunu dediği şeydir. Çok iyi insani faaliyet kayıtları bulunmayan ülkelere ve bu ülkelerin ajanlarına güveniyoruz. Amerika Birleşik Devletleri'ne ve müdahalecilik tarihine bakalım. Buna bakarsak, ABD müdahaleciliğinin tarihi, ABD'yi müdahale gücü olarak görüyoruz, geçmişte insancıl krizlerin ana nedenlerinden biriydi. Örneğin, 1953'te İran'da Mossadegh'in devrilmesi, 1973'te Şili'de Allende'nin devirilmesi gibi. Ve bence en çarpıcı örnek, daha az bilinen bir örnek olarak, CIA'nın darbeye müsaade ettiği ve ardından 1965'in ölümüne neden olan bir insan katliamının düzenlenmesine yardım ettiği 500,000'deki Endonezya olduğunu düşünüyorum. En azından yaklaşık olarak, Ruanda'da olanların ölçeğinde, gerçekten de, 1945 sonrası gerçekten büyük katliamlardan biri. Ve bu müdahalenin neden olduğu bir şeydi. Biri ayrıca Vietnam Savaşı konusuna girebilir ve örneğin Vietnam Savaşı'nın gizli Pentagon çalışması olan Pentagon Kağıtlarına bakabilir ve biri ABD'yi kibar bir güç ya da özellikle insancıl olarak algılayamaz. bir. Ve bu vakaların hiçbirinde etkiler kesinlikle insancıl değildi.

Belki de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki müdahaleye katılan devlet kurumları tarafından insan hakları ihlalleri konusunda daha büyük bir sorun var. Artık, onaylanmamış belgelerden, hem üniformalı ordunun hem de CIA'nın, 50'lerde ve 60'ın başlarında, denetimsiz bireyler üzerinde radyasyon deneyleri yapmaktan sorumlu olduğunu biliyoruz; etrafta dolaşmak ve askerlere çalışan doktorların radyoaktif izotopları olan insanlara enjekte etmesi gibi şeyleri yapmak ve zamanla vücutlarını izlemelerini, elbette ne tür etkilere sahip olduklarını ve ne tür hastalıklara neden olduğunu görmek için - elbette onlara söyleme. CIA, rahatsız edici etkilerle, sorgulamayan bireyler üzerinde yeni sorgulama tekniklerini test eden çok rahatsız edici zihin kontrol deneylerine sahipti. Radyasyon çalışmalarına katılan bilim insanlarından biri, özel olarak yorumladı, yine de bu, sınıflandırılmamış bir belgeden, yaptığı bazı işlerin “Buchenwald” etkisi dediği şeye sahip olduğunu ve ne demek istediğini görebildiğini söyledi. Ve yine açık olan soru şudur: Neden şimdi insani bir şey yapmak için böyle şeyler yapan ajanslara güvenmek isteyelim? Bu uzun zaman önce bir kurstur. Ancak şimdi “insancıl müdahale” terimini kullandığımız gerçeği, onu sihirli bir cümle yapmaz ve ilgili olan ve dikkate alınması gereken bu geçmiş tarihi sihirli bir şekilde silmez. Sonuçta kendi ülkeme aşırı derecede odaklanmak istemiyorum. Diğer devletler başka rahatsız edici şeyler de yapmışlardır. Koloni ve post-kolonyal müdahalelerle

İngiltere ve Fransa tarihine bakılabilir. İnsancıl bir aktivitenin resmi yok; Aksine, niyetinde ya da etkisinde olarak söyleyebilirim.

Şimdi nihayet dikkat edilmesi gereken hususlardan birinin insani müdahalenin maliyeti olduğunu düşünüyorum. Bu nadiren dikkate alınan bir şeydir, ancak belki de sonuçların insani etki açısından çok kötü olduğu için dikkate alınmalıdır. Genel olarak konuşmak gerekirse askeri hareket çok pahalıdır. Bölünmüş büyüklükteki kuvvetlerin toplanması, uzun süre yurtdışına konuşlandırılması, aşırı masraflar haricinde yapılamaz. Irak Savaşı durumunda, sahip olduğumuz şey “üç trilyon dolarlık savaş” olarak adlandırılan şeydir. Columbia ve Linda Bilmes'ten Joseph Stiglitz, 2008'ta Irak Savaşı'nın uzun vadeli maliyetini 3 trilyon dolar olarak tahmin etti. 2) Elbette bu rakamlar modası geçmiş, çünkü on yıldan fazla bir zaman önce, ancak 3 trilyon dolar bunu düşündüğünüz zaman oldukça fazla. Aslında, şu anda Büyük Britanya'nın toplam gayri safi yurtiçi hasıllarından daha büyük. Ve birkaç yüz bin insanı öldüren ve bir bölgeyi istikrarsızlaştırmaktan başka hiçbir şey yapmayan bir savaşta harcamak yerine, 3 trilyon dolar ile ne tür harika insani projeler yapabileceğimizi merak ediyor.

Ve bu savaşlar ne Libya'da, ne Irak'ta ne de Afganistan'da bitmedi. Afganistan, savaşın ikinci on yılı ve ABD'nin ikinci on yılı sonuna yaklaşıyor. ABD tarihinin en uzun savaşı olmak, daha önce yapılmadıysa, çok iyi bir şekilde olabilir. En uzun savaş nasıl tanımladığınıza bağlı, ama kesinlikle oraya çıkıyor. Ve bu paranın bir kısmı ile yapılabilecek her türlü şeyi düşünebilirsiniz, örneğin aşılınmamış çocukların aşılınması. (İki dakika bu doğru mu? Bir dakika.) Birçoğu, kendi ülkemde ve birçok insanın uygun ilaçsız gittiği yerler de dahil olmak üzere, yeterli ilacı olmayan insanlar hakkında düşünebilir. Ekonomistlerin bildiği gibi, fırsat maliyetleriniz var. Bir şey için para harcıyorsanız, başka biri için uygun olmayabilir. Ve bence yaptığımız şey, kayda değer insani sonuçlar olmadan veya ayırt edemediğim çok az şey olmadan tekrar müdahaleye para harcadığını düşünüyorum. Sanırım buradaki tıbbi analogi ve tıbbi vurgudan çok etkilendim, bu yüzden elbette bu yüzden “İlk Zararsız Yapma” kitabımın başlığını verdim. hasta çünkü hasta acı çekiyor. İşlemin pozitif mi yoksa negatif mi olacağına dair uygun bir analiz yapmanız gerekir. Bir operasyon elbette insanları incitebilir ve tıpta bazen yapılacak en iyi şey hiçbir şeydir. Ve belki de burada, insancıl krizlerle yapmamız gereken ilk şey onları daha da kötüleştirmiyor, ki yaptığımız şey bu. Teşekkür ederim.

Wilkinson

Teşekkürler profesör. Michael, on dakikalık tartışman hazır olduğunda başlayabilir.

Michael Chertoff

Buradaki önerme, insani müdahalenin anlam bakımından bir çelişki olup olmadığıdır ve bence bunun cevabı hayır. Bazen kötü tavsiye edilir, bazen iyi tavsiye edilir. Bazen işe yaramıyor, bazen işe yarıyor. Nadiren mükemmel çalışır, ama hayatta hiçbir şey yapmaz. Öyleyse, önce profesörün verdiği üç örnek hakkında konuşarak başlayalım: Afganistan, Irak ve Libya. Afganistan'ın insani bir müdahale olmadığını söyleyeceğim. Afganistan, ABD'de 3,000 kişilerini öldüren bir saldırının sonucuydu ve saldırıyı başlatan kişiyi tekrar yapma kabiliyetinden çıkarmak için açıkça ve kasıtlı bir çaba oldu. Buna değmeyeceğini düşünüyorsanız, size kişisel deneyimimden bahsedeceğim: Afganistan'a

girdiğimizde El Kaide'nin laboratuvarlarını hayvanlar üzerinde kimyasal ve biyolojik ajanlarla denemeler yapmak için kullandıklarını gördük. Batı. Afganistan'a girmeseydik, şimdi konuşmakta olduğumuzu soluyor olabiliriz. Bu, özgecil anlamda insancıl değil. Bu, her ülkenin vatandaşlarına borçlu olduğu temel ve temel güvenlik türüdür.

Irak da bence temel olarak bir insani müdahale değil. Irak'ta kitle imha silahlarının olasılığı ile ilgili olarak istihbaratta ne olduğunu ve tamamen yanlış mı yoksa sadece kısmen mi yanlış olduğunu farklı bir tartışmada tartışabiliriz. Fakat en azından bu ana varsayım buydu. Hatalı olabilirdi ve yürütüldüğü yolun kötü yapıldığına dair her türlü argüman var. Fakat yine de insancıl değildi. Libya insani bir müdahaleydi. Ve Libya'daki sorun, söylemek istediklerimin ikinci kısmının, insani müdahalelerin tamamının iyi olmadığını düşünüyorum. Ve müdahale etmeye karar vermek için, karşılaştığınız şeyin çok önemli unsurlarını göz önünde bulundurmanız gerekir. Stratejiniz ve hedefiniz nedir, bu konuda netlik var mı? Müdahale ettiğiniz yerdeki koşulların gerçekte ne olduğuyla ilgili farkındalığınız nedir? Yetenekleriniz ve bir şeyleri sonuna kadar görmeye kararlı olmaya istekli olmanız nedir? Ve sonra, uluslararası toplumdan ne ölçüde destek alıyorsunuz? Libya, dürtünün insancıl olmasına rağmen, bu şeylerin dikkatlice düşünülmediği bir örnek. Ve eğer söyleyebilsem, bu işlem başladıktan kısa bir süre sonra Michael Hayden ve ben bu konuda bir açıklama yaptık. (3) Kolay kısım Kaddafi'yi kaldıracaktı. Zor kısım Kaddafi'nin çıkarılmasından sonra olacaktı. Ve böylece burada profesör ile aynı fikirdeyim. Bahsettiğim dört faktöre birileri bakmış olsaydı, şunu söylerlerdi: "Peki ya biliyorsun, gerçekten bilmiyoruz, Kaddafi olmadan ne olduğu hakkında gerçekten bir şey yapmadık mı?" Cezaevindeki tüm aşırılıkçılara ne oldu? Parasını ödediği paralı askerlere ne oldu, artık kim para kazanmıyor? Bu da bazı olumsuz sonuçlara yol açtı. Ayrıca bir diktatörü kaldırdığınızda kararsız bir durum olduğunu anlamada bir başarısızlık olduğunu düşünüyorum. Colin Powell'ın dediği gibi, eğer kırdıysanız, satın aldınız. Bir diktatörü kaldıracaksanız, dengeleyici yatırım yapmaya hazır olmalısınız. Bu yatırımı yapmaya hazır değilseniz, onu kaldıracak hiçbir işiniz yoktur.

Diğer taraftan, örnek olarak Sierra Leone ve Fildişi Sahili'ne yapılan müdahalelere bakarsanız. Sierra Leone 2000 idi. Başkentte ilerleyen Birleşik Cephe vardı. İngilizler geldi, onları kovdu. Onları geri sürdüler. Ve bu yüzden, Sierra Leone istikrara kavuşabildi ve sonunda seçimlerle yaralandılar. Ya da Fildişi Sahili'nde, seçimini kaybettiğini kabul etmeyi reddeden bir görevliniz vardı. Halkına karşı şiddet kullanmaya başladı. Bir müdahale oldu. Sonunda tutuklandı ve şimdi Fildişi Sahili'nde bir demokrasi var. Bu yüzden yine başarılı olabilecek insani müdahalelerde bulunmanın yolları var, ancak bahsettiğim dört özelliğe dikkat etmezseniz.

Şimdi size bugün tam anlamıyla yüzleştığımız bir şeyden örnek vereyim ve Suriye'de olan budur. Ve birkaç yıl önce, Ruslar derinden dahil olmadan önce, İranlılar derinden dahil olmadan önce, bir müdahalenin kelimenin tam anlamıyla on binlerce insanı bombalarla öldürülmekten, masum sivillerden kurtarmada bir fark yaratıp yaratmayacağı sorusunu soralım. ve kimyasal silahların yanı sıra büyük bir kitlesel göç krizi. Bence cevabı şudur: Suriye'de 1991'in kuzeyindeki Irak'ta yaptığımız şeyi yapsak, Esad ve halkı için uçuşa yasak bölge ve gitme yasak bölge kurduk, ve erken yaparsak, Şimdi bölgedeki açılmayı ve açılmayı sürdürdüğümüzü gördük. Şimdi, şimdi diğer mercekten

bakacağım: Suriye'de yapabileceğimizi öne sürdüğüm gibi, müdahale etmeyince ne olur? Peki, sadece insancıl bir kriziniz değil, bir güvenlik kriziniz de var. Çünkü bahsettiğim kuralların hiçbirini gerçekten uygulamamanın bir sonucu olarak, Başkan Obama'nın kimyasal silahlarla ilgili kırmızı bir çizgi olduğunu söylemesine rağmen kimyasal silahlar kullanıldığında hat kayboldu. Bu insancıl önlemleri uygulamamız nedeniyle, sadece çok fazla ölümümüz olmadı, aynı zamanda tam anlamıyla Avrupa'nın kalbine ulaşan bir karışıklık yaşadık. AB'nin şu anda göçle ilgili bir kriz yaşamasının nedeni, belki de bazı niyetlerle, Rusların yanı sıra Suriyelilerin de sivilleri ülke dışına çıkarmaları ve başka bir yere gitmeleri için zorlamalarıdır. Birçoğu şimdi Ürdün'de ve Ürdün'ü zorluyor, ancak birçoğu Avrupa'ya girmeye çalışıyor. Ve Putin'in asıl amacı olmasa bile, bir göç krizi yarattığınızda, asıl düşmanınız olan Avrupa'da bir rahatsızlık ve dağılma yarattığınızı anladığına ya da hızlı bir şekilde kabul ettiğime dair hiç şüphem yok. Ve bunun sonuçları bugün görmeye devam ettiğimiz istikrarsızlaştırıcı bir etkiye sahiptir.

Ve dürüst olmak istediğim şeylerden biri, insani müdahaleden bahsettiğimiz zaman, bunun için özgecil bir boyut var, ama açıkçası, kendi kendine ilgilenen bir boyut da var. Düzensizlikler, teröristlerin faaliyet gösterdiği yerlerdir ve İsis'i Suriye'nin ve Irak'ın uygun şekilde yönetilmeyen bölgelerinde oldukça yakın bir zamana kadar topraklara sahipti. Göç krizleri ve benzer krizler yaratır ve bu durum daha sonra dünyanın geri kalanının istikrarı ve iyi düzenini etkiler. Ayrıca sık sık tekrar tekrar devam eden şiddet döngüleri ile sonuçlanan geri ödeme için şikayetler ve arzular yaratıyor ve bunu Ruanda'da görüyorsunuz.

Bu yüzden, benim sonuç şu: Bütün insani müdahaleler garanti edilmiyor, tüm insani müdahaleler uygun bir şekilde düşünülüp doğru şekilde yürütülmüyor. Fakat aynı şekilde, hepsi yanlış değil ya da yanlış idam edildi. Ve yine, 1991'e ve Kürdistan'daki uçuşa yasak bölge ve işe yaramaz bölgeye örnek olarak döndüm. Anahtar şudur: Niçin içeri girdiğinizden emin olun; taahhüt ettiğinizin maliyetini küçümsemeyin; bu masrafları karşılayabileceğinizi ve kendiniz için belirlediğiniz sonucu elde edebileceğinizi görme yetkinliğine ve bağlılığına sahip olmanız. Yerdeki koşulların farkında olduğunuzdan emin olun, böylece rasyonel bir değerlendirme yapın. Ve nihayet uluslararası destek alın, yalnız gitmeyin. Bence bu koşullarda insani müdahaleler sadece başarılı olamıyor, aynı zamanda birçok hayat kurtarabilir ve dünyamızı daha güvenli hale getirebilir. Teşekkür ederim.

Soru (Wilkinson)

Teşekkürler Michael. Bu tanıtım notları için ikinize de teşekkür ederiz. Bir soru soracağım ve sonra izleyiciden sorulara geçeceğiz. Benim sorum şudur: İkiniz de bir dizi tarihi örnek verdiniz. Ancak, pratikte sorunun, hiçbir zaman yeterli uzun vadeli bir plan, yeterli iyi niyetler, yeterli yardımsever motivasyonlar veya bireysel organizasyonların ve uluslararası organizasyonların gerçeğine karşı koymak için yeterli bir zarar analizi olamayacağının adil bir değerlendirme olduğunu söyler misiniz? Yanılabilir. Ve her zaman hata yaparlar. Ve bu grupların yanılabilirliği, insani müdahalenin anlam bakımından bir çelişki olması gerektiği anlamına gelir. Ee, Michael, cevap vermek istersen.

Cevap ver (Chertoff)

Cevabım şudur: Eylemsizlik eylemdir. Bazı insanlar, bir şekilde kaçınan bir şey yapmamanız gerektiğini düşünür. Ama eğer bir şey yapmazsanız, bir şey olacak. Öyleyse, örneğin Franklin Roosevelt, İngilizlere 1940'te Lend Lease ile yardım etmemeye karar vermiş olsaydı, çünkü "Bir hata yapıp yapmadığımı bilmiyorum", çünkü dünya açısından farklı bir sonuç doğuracaktı. II. "Eh, ama bu eylemsizlikti, bu yüzden önemli değildi" diyeceğimizi sanmıyorum. Eylemsizlik bir eylem şeklidir. Ve ne zaman bir seçenek sunsanız, sonuçları bir şey yapmaktan ve bir şey yapmaktan kaçınmak için sonuçları yansıtmak için dengelemeniz gerekir.

Cevap (Gibbs)

Tabii ki eylemsizlik eyleminin bir eylem şekli olduğunu düşünüyorum, ancak müdahalenin müdahaleyi savunan kişi üzerinde olması gerekir. Çünkü bu konuda çok açık olalım: Müdahale, bir savaş eylemidir. İnsani müdahale, yalnızca bir örtmecedir. İnsani müdahaleyi savunurken, savaşı savunuyoruz. Müdahale hareketi, savaş hareketidir. Ve bana öyle geliyor ki, savaşa karşı savunanların kanıtları üzerinde hiçbir yükü yok. İspat külfeti, şiddet kullanımını savunanlar üzerinde olmalı ve gerçekten de şiddet kullanımı için standartlar çok yüksek olmalıdır. Sanırım geçmişte oldukça anlamsız bir şekilde olağanüstü derecede kullanıldığını görüyoruz.

Ve küçük müdahalelerdeki temel bir problem - örneğin, Irak üzerindeki 1991 uçuşa yasak bölge - bunlar gerçek dünyada, taklit bir dünyada değil. Ve bu gerçek dünyada, Amerika Birleşik Devletleri kendisini büyük bir güç olarak görüyor ve her zaman Amerikan güvenilirliği sorunu ortaya çıkacak. Ve eğer ABD, uçuşa yasak bölge gibi yarım önlemler alırsa, ABD'ye her zaman dış politika kuruluşundaki çeşitli gruplardan daha fazla azami çaba sarf etmek ve sorunu bir kez ve herkes için çözme baskısı olacaktır. Dolayısıyla, 2003'te Irak'la bir başka savaşa ihtiyaç duyuluyor ve bu da tam bir felaket yaratıyor. İnsanların "sınırlı bir müdahalede bulunmamıza izin ver, sadece durduracaklarını" tartıştıklarını duyduğumda çok tedirgin oluyorum, çünkü genellikle böyle durmuyor. Bataklık efekti var. Bataklığa adım atarsan bataklığa daha da derinleşirsin. Ve her zaman daha derin ve daha derin müdahaleyi savunanlar olacaktır.

Sanırım bir nokta daha var: Irak ve Afganistan savaşlarının gerçekte insani müdahaleler olmadığı sık görülen bir iddiaya cevap vermek istedim. Bunun bir ölçüde, her iki müdahalenin en azından kısmen geleneksel ulusal çıkar, realpolitik ve benzeri olduğu doğrudur. Ancak rekorlara bakarsanız, hem Bush yönetimi hem de birçok akademisyen tarafından kısmen insani müdahaleler olarak açıkça gerekçelendirildi. Burada benden önce California Üniversitesi Yayınları tarafından yayınlanan bir cilt var ve ben 2005 adında olduğuna inanıyorum. *İlke Meselesi: Irak'ta Savaş İçin İnsancıl Argümanlar.* "(4)" Irak'ta savaş için insancıl argümanlar "hakkında bir Google araması yapın ve bu, resmin çok büyük bir kısmıydı. İnsani müdahalenin Irak veya Afganistan'daki savaş tartışmalarında önemli bir etken olmadığını söylemek biraz tarih yazmanın biraz olduğunu düşünüyorum. İkisi de bu savaşların bir parçasıydı. Sonuçların insani müdahale fikrini çok fazla reddettiğini söyleyebilirim.

Soru (İzleyici)

Teşekkürler, öyleyse ikiniz de tarihsel örnekler hakkında konuştunuz ve Venezüella'da devam eden durum hakkındaki her iki bakış açınızı da duymak istiyorum. Ve Trump yönetimi ve planları ve raporları, orada askeri güç kullanma planlarına sahip olabileceklerini ve bunu, paylaştığınız her iki bakış açısının ışığında nasıl değerlendireceğinizi ortaya çıkardı.

Cevap ver (Chertoff)

Sanırım Venezüella'da olan biten her şeyden önce politik bir diktatörlük olduğu açık. Ve dediğim gibi, siyasi rejim meselelerinin askeri olarak müdahale etmenin bir nedeni olduğunu sanmıyorum. Burada da bir insani unsur var. İnsanlar açlıktan ölüyor. Ama bilmiyorum ki, diğer durumlarda gördüğümüz insani kriz seviyesinde. Bu yüzden benim kısa cevabım şudur: Askeri anlamda insani müdahalelerle ilgili gerçek bir tartışma yapmak için eşikle karşılaştığımızı sanmıyorum.

Bu, müdahale etmenin askeri olmayan bir yolu olmadığını söylemek değil, sadece net olmak için bu yüzden resmi ortaya koyuyoruz. Müdahale ile uğraşırken araç kutusunda bir çok araç var. Yaptırımlar, ekonomik yaptırımlar var. Olanları etkilemenin bir yolu olarak siber araçların potansiyel kullanımı bile var. Uluslararası Ceza Mahkemesi veya başka bir dava gibi bazı yasal işlemlerde ihtimal vardır. Bu nedenle, bunların tümü araç kutusunun bir parçası olarak düşünülmalıdır. Venezüella'ya bakıyor olsaydım, vurguluyordum, insani müdahale seviyesine ulaşmadığını varsayarsak, o zaman şu gibi konuları dengelemeniz gerekirdi: Gördüğümüz bir son oyun var mı yoksa başarılı olduğunu gördüğümüz bir strateji var mı? Bunu başarmak için yeteneklerimiz var mı? Uluslararası desteğimiz var mı? Bence bunların hepsi muhtemelen buna karşı militan olur. Bunun değişmeyeceğini söylemek değil, ancak bunun askeri hareketin makul veya muhtemel olduğu noktaya ulaştığını sanmıyorum.

Cevap (Gibbs)

Venezuela hakkında bilmeniz gereken en önemli şey, çeşitlendirilmiş bir petrol ihracat ekonomisi olması ve 2014'ten bu yana petrol fiyatlarında bir düşüş olması. Şu anda olanların çoğunun Maduro ve otoriter eylemlerin yanı sıra yanlış yönetim, yolsuzluk vb. Makul bir okuma, bilgili bir okuma ile olanların çoğu, düşük petrol fiyatlarından kaynaklanmaktadır.

İnsani krizlerin genellikle ekonomik krizler tarafından tetiklenme şekli olan daha büyük bir sorunun olduğunu düşünüyorum. Ruanda tartışmaları, soykırımın - ve bunun gerçekten de Ruanda durumunda bir soykırım olduğunu - Huş'un Tutsi aleyhindeki soykırımın kahvenin çöküşünden kaynaklanan büyük ekonomik kriz bağlamında gerçekleştiği gerçeğini asla tartışmıyor fiyatlar. Yine, neredeyse münhasır kahveye dayanan çok çeşitli bir ekonomi. Kahve fiyatları daralır, politik bir kriz yaşarsınız. Yugoslavya, ülke dağılmadan ve cehenneme girmeden hemen önce büyük bir ekonomik kriz yaşadı. Cehenneme inişi biliyoruz, çoğu insan ekonomik krizden haberi yok.

Bazı nedenlerden dolayı insanlar ekonomiyi sıkıcı buluyorlar ve sıkıcı ve askeri müdahaleler daha heyecan verici görüldüğü için, çözümün 82nd Airborne Division'da

gönderileceğini düşünüyoruz. Oysa, ekonomik krizi ele almak için insani bir bakış açısından daha basit, daha ucuz ve daha kolay ve daha iyi olurdu; Kemer sıkımda uluslararası ekonomik sisteme verilen çok ağır vurgu ve kemer sıkımda birçok ülkede sahip olduğu çok zararlı siyasi etkiler. Tarihsel bağlam burada gereklidir: Üçüncü Reich'e ve tekrar tekrar duyduğumuz İkinci Dünya Savaşı'na yapılan sürekli, tekrarlayan referanslar için, insanlar genellikle bize Adolph Hitler'i getiren şeylerden birinin Büyük olduğunu unuturlar. Depresyon. Weimar Almanya tarihinin herhangi bir makul okuması, Depresyon olmasaydı neredeyse kesin olarak Nazizmin yükselişini alamayacaktınız. Bu yüzden, Venezüella örneğindeki ekonomik sorunların daha fazla ele alındığını düşünüyorum - ABD ne olursa olsun Maduro'yu devirse ve başkasıyla değiştirse bile, başka birinin hala düşük yağ sorunuyla uğraşması gerekecek Fiyatlara ve ekonomiye zarar veren etkileri, insani müdahalenin etkisinde kalmaya devam edecek, buna böyle bir şey ya da böyle bir şey diyoruz.

Sanırım Amerika Birleşik Devletleri ve Venezüella ile ilgili bir diğer husus da Birleşmiş Milletler'in oraya bir temsilci göndermesi ve ABD'nin insani krizleri büyük ölçüde yoğunlaştırdığı için yaptırımları kınadığı yönünde. Öyleyse, Birleşik Devletler'in yaptığı müdahale - askeriyeden ziyade bu noktada ekonomik - işleri daha da kötüleştiriyor ve bunun açıkça durması gerekiyor. Eğer Venezüella halkına yardım etmek istiyorsak, ABD kesinlikle daha kötü hale getirmek istemez.

David N. Gibbs Arizona Üniversitesi Tarih Profesörü ve Afganistan, Kongo Demokratik Cumhuriyeti ve eski Yugoslavya'nın uluslararası ilişkileri hakkında geniş çapta yayınlar. Şimdi 1970'ler sırasında ABD muhafazakarlığının yükselişi üzerine üçüncü kitabını yazıyor.

(1) Gilbert Burnham ve diğerleri, "2003 Irak İşgalinden Sonra Ölüm: Bir Kesitsel Analiz Kümesi Örneği Araştırması" *Neşter* 368, hayır. 9545, 2006. Unutmayın *Neşter*'stila nedeniyle aşırı ölümlerin en iyi tahmini, aslında yukarıda belirttiğimden daha yüksektir. Doğru şekil, sunduğum 654,965 yerine 560,000.

(2) Linda J. Bilmes ve Joseph E. Stiglitz, *Üç Trilyon Dolarlık Savaş: Irak Çatışmasının Gerçek Maliyeti*. New York: Norton, 2008.

(3) Michael Chertoff ve Michael V. Hayden, "Gaddafi Kaldırıldıktan Sonra Ne Olur?" *Washington Post*, Nisan 21, 2011.

(4) Thomas Cushman, ed., *İlke Meselesi: Irak'ta Savaş İçin İnsancıl Argümanlar*. Berkeley: California Üniversitesi Basını, 2005.